

דף קי.

עין משפט א.

יו"ד סימן קכג סעיף יד

יד. יג. החרצנים והזגים ושמרי יין של עכו"ם תוך י"ב חודש אסורים בהנאה ולאחר י"ב חודש מותרים אפי' באכילה ע, והוא כשתמזן פ במים בתחילה אבל אם לא תמזן אסורים לעולם אפי' יבש אותם בתנור. הגה: ודוקא בחרצנים שהיו על היין נסך אבל אם הוציא החרצנים מלמטה מהגת עוד קודם שהמשיך היין צ כמו שיתבאר אינם אסורים.

עין משפט ב.

ח"מ סימן שפא סעיף ב.ג

א.ב. א. יאוש בלבד לא קונה ק. אבל יאוש עם שינוי השם גרוע ר שחוזר לברייתו, י"א דקונה ואינו צריך להחזיר אלא דמים בלבד. ג. ב. יאוש בגזילה היינו בידוע ש שנתייאשו אבל בסתם לא הוי יאוש ת בעלים.

ח"מ סימן רס סעיף א

א. המוצא בגל או בכותל ישן שאין זוכרים מי בנאו ולא היה בחזקת זה שדר בו כעת ולא בחזקת אבותיו, הרי זה של מוצאה א, והוא

- ע. במשנה שם, וכחכמים, ובגמ' ל"ד שם.
- פ. זו דעת ר"ת והרשב"א ודלא כרבינו אפרים, ועיין בט"ז ס"ק ח'.
- צ. דלא נקרא יין ליאסר אלא כשהתחיל להמשך בשולי הגיגית. ש"ך ס"ק כ"ז.
- ק. כר"י ורב נחמן בדף ס"ח ע"ב בב"ק, וכתב הטור דמ"מ אם קידש בו אשה צריכה גט. סמ"ע ס"ק א'. ועיין בסי' שנ"ג סעיף ב'.
- ר. פי' אפי' אם הוא גרוע. סמ"ע ס"ק ב', ונתבאר בסי' שנ"ג.
- ש. פלוגתא דת"ק ור"ש במשנה ח' בפכ"ו דכלים, ובב"ק ס"ו ע"ב והלכתא כת"ק דרק בידוע שנתיאשו.
- ת. שהרי יודע מי גזלו ויוציאו ממנו ע"פ דין, אבל בגניבה כיון שלא יודע מי גנבו מתיאשים הבעלים בסתמא, ועיין בסי' שס"ח דמחלק בין גזלן ישראל לגזלן גוי. סמ"ע ס"ק ד'.
- א. ממשנה מציעא כ"ה. ומה שאין אומרים שחצירו של בעל הבית תקנה לו שלא מדעתו כתב המרדכי בשם רבינו ברוך שלא אמרין כן אלא בהפקר גמור אבל לא באבידה אפי' במקום שיש יאוש מכיון שאם היה יודע ממנה לא היה מפקירה. סמ"ע ס"ק ב'.

שנמצא בענין שנראה שהוא מזמן רב^ב כדרך מטמון ישן ואם נסתפק לו בדבר לא יגע בהם^ג.

א. ב. בכותל חדש שידוע שאבותיו של זה שדר בו בנאוהו ולא יצא מרשותם^ד, כל מציאה הנמצאת בו מחציו ולחוץ היא של מוצאה והוא שנראה שהוא מזמן רב ואפי' יש בו סימן. ומחציו ולפנים של בעל הבית אפי' נראה שהיה מזמן רב^ה. ואם החפץ ממלא כל עובי הכותל חולקים בין המוצאו ובעל הבית ואפי' בכותל משופע אין חוששין שהוא נתגלגל למקום הנמוך.

או"ח סימן לח פעיף א

א. חולה מעיים פטור^ו מתפילין.

הגה: אפי' אין לו צער, אבל שאר חולה אם מצטער בחוליו ואין דעתו מיושבת פטור ואם לאו חייב.

דף קי:

או"ח סימן יד פעיף ג

עין משפט א.

ג. השואל מחבירו טלית שאינה מצויצת פטור מלהטיל בה ציצית^ז כל שלשים יום דכתיב כסותך ולא של אחרים, אבל אחר ל' יום חייב

ב. רש"י כתב והוא שהעלה חלודה, ורמב"ם פירש שמצאו מטה מטה כדרך כל מטמון, ומר"ן הסתפק בפירושו וכתב שניהם. ש"ך ס"ק ב'.

ג. אם הוא במקום שרוב ישראל מצויים שם. ש"ך ס"ק ה'.

ד. במשנה שם כ"ה ע"ב.

ה. שדרך בעה"ב להניח חפציו בביתו ימים רבים ואינו מתיאש. כ"כ הרא"ש שם.

ו. חולין ק"י, ואסור להחמיר על עצמו רק בשעת ק"ש ותפלה מותר אם יכול להעמיד עצמו.

חרש שאינו מדבר ואינו שומע פטור מתפילין, כה"ח אות ג'. אבל סומא חייב בתפילין, שם.

ז. חולין ק"י ע"ב, ומנחות ל"ו. וכיון שפטור אם הטיל בה ציצית לא יברך גם לסוכרים כר"ת דנשים יכולות לברך הגם שהם פטורות כאן שאני. ומר"ן בסי' י"ז ובסי' תקפ"ט פסק כהרמב"ם ודלא כר"ת דאשה אינה יכולה לברך כיון שהיא פטורה.

מדרבנן משום שנראית כשלו.

הגה: אם החזירו תוך ל' יום וחזר ולקחו אינו מצטרף ובעינן ל' יום רצופים.

ג. ד. שאלה כשהיא מצויצת מברך עליה מיד ח.

עין משפט ג. יו"ד סימן עג סעיף א

א. הכבד יש בו ריבוי דם לפיכך לכתחילה אין לו תקנה לבשלו ע"י מליחה אלא קורעו שתי וערב ומניח חיתוכו למטה וצולהו. ואח"כ יכול לבשלו ט.

הגה: אם מנקב הכבד בסכין הרבה פעמים הוי כקריעת שתי וערב י. וכן אם נטל ממנו המרה וחתיכת הכבד עמה כ שאפשר שיזוב משם הדם מהני. ואם צלחה כך בלי קריעה נוטל ממנה הסמפונות לאחר הצליה ומבשלה כך.

הגה: כשבא לבשלה אחר הצליה ידיחנה לכתחילה אחר הצליה ל קודם הבישול.

ח. והשובר דינו כשואל, ועיין בכה"ח אות י"ד מה שהאריך והסיק דבמקום שאין מנהג לברך לא יברך על שאולה כדי לעלות לדוכן או לס"ת או ללובשה לסנדקאות ורק לתפלה וקיום המצוה יברך, וכן העלה הבן איש חי פ' לך אות ה'. ומ"מ אם יש מנהג לברך על שאולה כדי לעלות לס"ת או לדוכן אין למחות בידם. טלית של הקדש או של צדקה מברכין עליה לכ"ע, אפי' לבשה כדי לעלות לס"ת או לדוכן, כה"ח אות ט"ו.

ט. ואין חילוק בין כבד בהמה לשל כבד עוף, וכשצולהו בעינן שיהיה ראוי לאכילה והיינו חצי צלייתו. ש"ך ס"ק ב'. ויש אומרים דאין לבשלו אלא אחרי צלייה גמורה ולכתחילה יש לצלותו יותר מחצי צלייתו. כף החיים אות ד'. ואין לחתוך אותה בסכין קודם חצי צלייה, כמ"ש בס"י ע"ו סעיף ד'. ואין לצלות הכבד בתוך נייר ודלא כהט"ז שהתיר בזה. כף החיים אות ו'. וכבד של עוף שמחולק לשנים יש לחתוך כל חלק שתי וערב, כ"כ הב"י בשם רבינו יונה, וכן נכון לעשות לכתחילה, אם לא שחותך המרה עם חתיכת הכבד וצריך להזהר בזה. כף החיים אות ח'.

י. היינו בדיעבד אבל לכתחילה אינו מועיל כקריעת שתי וערב. ש"ך ס"ק ג'. מיהו הפר"ח באות ד' כתב דאפי' לכתחילה מהני לנקבו הרבה פעמים.

כ. כלומר שחותך ממנה הגידים והקנוקנות באותו צד שהמרה תלויה בו. ש"ך ס"ק ד'.

ל. מפני מלח שמלחה קודם הצליה ונדבק בה. ש"ך ס"ק ה'.

- א. ב. בישל הכבד לבדו **מ** בלבד בלי צליה בדיעבד מותר, אבל הקדרה אסורה **נ** שהכבד פולטת ואינה בולעת. ויש מי שאוסר **ס**.
- הגה: וכן נוהגין לאסור הכל אפי' נמלחה **ע** הכבד קודם בישולה.

מ. ולדעה זו שהיא דעת הרא"ש והרשב"א, אפי' לא נמלחה כלל לפני כן. ש"ך ס"ק ו'. לפי שהיא פולטת ואינה בולעת, אם לא שנתבשלה עם בשר אחר שאז הוא בולע ונאסר, והטעם שאינה בולעת כיון שטרודה להוציא דם אפי' בבישול אינה בולעת. ש"ך שם.

נ. והכלי שאכלו איתה בו אם עירו בו מכלי ראשון נאסר בכדי קליפה. ש"ך ס"ק ח'.

ס. דעת הרמב"ם בפ"ו מהלכות מאכלות אסורות דלא קי"ל כר"י בן נורי דאמר הכבד אוסרת ואינה נאסרת אלא כרבי ישמעאל בנו של ר"י בן ברוקה בחולין קי"א ע"א. ופשוט דאינה אוסרת אם יש כנגדה ששים, דודאי השאר מותר.

ולענין דינא יש לחוש לסברת הרמב"ם הדעה השניה וזהו לספרדים הנוהגים ע"פ מר"ן אבל לנוהגים ע"פ הרמ"א הכל אסור.

ע. אפי' כשיעור מליחה אין מועיל לה מליחה והדחה כדין קודם בישול לפי שהוא מרובה בדמים. ש"ך ס"ק ט'. מ"מ בשעת הדחק כדאי הוא ר"ת והרמב"ן והראב"ד והרשב"א לסמוך עליהם בדיעבד ואפי' אין ששים בעוף ובקדרה כנגד הכבד מותר הכל כיון שנחתך הכבד ונמלח כהלכתו לפני בישולו. כף החיים אות כ"ג.

כבד ששהה מעת לעת במים ואין ששים כנגדו במים מותר אפי' לסברת האוסרין בנתבשל לבדו. כף החיים אות כ"ד.

כבד ששהה ג' ימים בלא שרייה במים לא מהני לו צליה כדי לבשלו אח"כ אלא דוקא צלייה ולאכלו כן, כ"כ הצ"צ והסכים איתו הפר"ח באות ט' ויש שכתב לבשלו אחרי הצליה. כף החיים אות כ"ז וכבר כתב הכף החיים לעיל סימן ס"ט אות קצ"ז דבדיעבד אם נתבשל מותר אבל לכתחילה לא יכול לבשלו ע"ש.